

ja mind ühes pangit ja püssiga nagu mõnda õme looma silmitsesiwad. Üks lehm näitas nagu küstma: „Mädis, kas sa meid lüpsma tulid?“ Mina vastas: „Pia suu, töbras!“ ja sammusin edasi. —

„Minu püssis oli niisugune kuul, sellest kümme tükki naela peale lähavad ning seda nägin ma enne mitu korda, et mu less temaga otsekohe puule pihta lastis, kui tuul mitte väga paha ei olnud ning puu muidugi parajas lauguses seisis. Mulle tuli nüüd ka meelde, et ma kord ennemuiste ühe tihase maha lassisin, aga õige auupallikul ja alandlikul wiisil. Tihane istus kirsipuus aias; mina ajasin püssi otsani kraami täis, tippusin siis tagat aia linnukele õige lähedalle naha peale, panin püssi otsa aia peale — arvata kümme sammu linnust eemal — pitsitasin huuled ja filmad linni ning sõrmitsesin seni kaua püssi, kui ta hirmisa mõramisega lahti läks. Lind oli tuhandeks tükkiks purustatud nii et keegi loobuse uuri ja ei oleks tükkfestest enam ära tunda wöinud, mis lind see olnud. — See osi rikkus minu kütti lusti suutumaks ära. Ma ütlen seda siin paljalt selle pärist, et ouus lugeja näeks, kudas minu ja karu wahel sugugi suuremat wahet sellies kunstis ei olnud, ebat mina küll püssiga marjule läksin. — Aga minu marja piiris oli enne karusti nähtud. Minewas suvel oli meie wana less naine ühe veiteise karja tüdrufuga fa metsa marjule läinud ja seal oli karu messast wälja pugenud ja otse marjaliste peale. Tüdrufule pannud punuma ja peasenud, aga wana moor heitnud kõhuli maha

ja hakanud karjuma ja tänitama, nutnud ja luge nud Issa-Meiet, fest ta arwanud surma käes olema. Karu aga tulnud lähemale ja pannud seda asja väga imeks, föndinud mitu reisu wana tädi ümber, kuna see nagu aia teibas karjunud ja palunud. Siis pöörnud ta, et tea, kas häbi wõi hea südame pärist ümber ja läinud ära metsa. Sellest on näha, et karu naisterahva vastu palju auupalklifum on, kui mõni inime. Oleks see oma hingele mõrtsuks wõi hobuwarga käest armu palunud, — ei ta oleks saanud. Karu sööb inimese ometi äragi, kui ta mõni meesterrahwas on, aga mõrtsukas ja waras lõöb ta maha, ilma et ta nahkagi ära wõtakas; ja seda teeb ta kõik mõne tühja rublakese pärist. Häbenegi end, wargad ja kelimid! Teie ei ole ammugi nii auusad mehed, kui üks karu.

„Mina olin nüüd ühe kinguksesse peale jõudnud. Püssi panin ma puu najale ja hakkasin südiste ilusaid waaraikmarju korjama ja oma küljeluu pangit täitma. Läksin selle juures samm sammult edasi, fest laugemal nähti isska enam marju olema, kui neid tödesti oli. Sedala teab iga mees isegi. Lehmad olivad tee raakesed metsa tallanud, kelle peale puie lehtede läbi pääwa walguse pleikesed nagu viieskopika tülikesed maha tanissi wad. Wahete wahel kuulsin ma jäalle lehmade faela-fella helinat ebat nende jalgaide all kuivade okade murdmist, ja mõnikord juhtus fa, et lehm mulle põesast suurte filmadega imestates vastu wahjis; mõne lehma filmad oleksi wad jäalle nagu ütelnud: „Mädis, gutt morjen!“